

Arrest

**nr. 38 441 van 9 februari 2010
in de zaken RvV X en RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2005 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de verzoekschriften tot voortzetting ingediend op 28 februari 2007 en 18 september 2009.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de procedure

Tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2005 inzake de eerste verzoekende partij (G.A.M.) en de tweede verzoekende partij (H.S.M.), met referte 0416103, respectievelijk 0312682, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 15 juli 2005, gekend bij de Raad onder de dossiernummers 6 641 en 5 582.

Gelet op de familiale band tussen de eerste verzoekende partij, die de zoon is van de tweede verzoekende partij en in acht genomen dat zij zich in het kader van hun asielaanvraag beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten, worden de zaken gekend onder de dossiernummers 6 641 en 5 582 omwille van hun verknochtheid gevoegd.

2. Ten aanzien van de eerste verzoekende partij (G.A.M.)

Artikel 55, § 1, van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog in behandeling zijnde asielaanvraag ambtshalve zonder voorwerp wordt verklaard tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een ter post aangetekende brief de voortzetting van de behandeling vraagt.

De verzoekende partij werd op 17 april 2007 in het bezit gesteld van een titel waaruit de machtiging tot onbeperkt verblijf blijkt (rechtsplegingdossier, stuk 7). Zij heeft niet binnen de termijn van zestig dagen de voortzetting van de behandeling van haar asielaanvraag gevraagd, zodat deze zonder voorwerp moet worden verklaard.

3. Ten aanzien van de tweede verzoekende partij (H.S.M.)

3.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hebt u de Iraakse nationaliteit, bent u van Arabische origine en bent u afkomstig uit Kirkuk. U hebt uw land van herkomst verlaten op 7 januari 2003 en u hebt op 23 januari 2003 een asielaanvraag ingediend ten aanzien van de Belgische autoriteiten.

U woonde samen met uw echtgenoot en twee zonen in Kirkuk. Uw echtgenoot was er werkzaam als taxi-chauffeur. Ongeveer anderhalve à twee maand voor uw vertrek uit Irak werden uw echtgenoot en uw zoon, (A.A.A.M.) (O.V. 5.634.434) gearresteerd door de Iraakse autoriteit onder Saddam Hoessein. Een maand nadien werd ook u gearresteerd en gedurende vier dagen opgesloten. U werd ondervraagd omtrent de activiteiten van uw echtgenoot en u antwoordde steeds dat u van niets wist. Tijdens uw arrestatie werd u echter verkracht en bij uw vrijlating lieten deze mannen u eveneens weten dat ze u terug zouden weten te vinden. U vertelde nadien dit hele voorval tegen uw vader en deze vreesde dat de eer van jullie familie was aangetast. Uit vrees om alle eer te verliezen besloot uw vader dat u gedood diende te worden om de familienaam opnieuw te zuiveren. Omdat uw vader u echter niet wilde doden stuurde hij u naar Europa en vertelde hij tegen de andere stamleden dat u dood was. Er werd zelfs een grafsteen voor u opgezet. Uw zoon (A.) en echtgenoot werden in totaal zo'n zes maanden vastgehouden. Na de val van het regime van Saddam Hoessein werden ze vrijgelaten en uw zoon vernam hier wat u was overkomen en dat u gedood was. Uw zoon dreigde vervolgens zelfmoord te plegen omdat hij niet zonder u wilde leven. Hierop besloot uw vader uw zoon de waarheid te vertellen en uw vader stuurde (A.) eveneens naar Europa. U kan momenteel niet terugkeren naar Irak omdat uw vader tegen de hele stam zei dat u dood bent en u door uw terugkomst de familie eer op het spel zou zetten.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken dient in deze fase van de procedure te worden beslist dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Dit, omdat u onvoldoende persoonlijke en concrete elementen kan aanbrengen die erop wijzen dat u een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ten aanzien van uw familie in Kirkuk.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er tussen de verschillende verklaringen afgelegd door uw zoon (A.) en tussen uw verklaringen en deze van uw zoon enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtmotieven in twijfel trekken. Zo verklaren zowel u als uw zoon dat deze arrestatie van uw echtgenoot en uw zoon plaatsvond eind 2002. Na zes maanden zou uw zoon zijn vrijgekomen en vervolgens zou hij **een maand nadien** zijn doorgereisd naar België. Uit de berekening van de verschillende tijdselementen aangebracht door u en uw zoon, blijkt echter dat uw zoon niet één maand, maar wel **één jaar en enkele maanden** na zijn vrijlating in Irak zou hebben verbleven. De gedetailleerde analyse van deze tijdsberekening vindt u bijgevoegd bij de beslissing van uw zoon (A.). In ieder geval zorgt deze ernstige ongerijmdheid in de verklaring van uw zoon ervoor dat de geloofwaardigheid van deze door jullie aangehaalde arrestatie van uw zoon en echtgenoot eind 2002 ernstig in twijfel wordt getrokken. Daar uw arrestatie gebaseerd is op deze van uw echtgenoot en uw zoon, komt hierdoor ook de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde arrestatie, waarbij u zou zijn verkracht door een officier, en de problemen die u omwille hiervan zou hebben ondervonden, ernstig in het gedrang.*

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde problemen na uw arrestatie niet logisch zijn binnen de Iraakse context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw vrijlating uw ouders

op de hoogte bracht van het feit dat u was verkracht. Op dat ogenblik waren uw ouders aldus de enige personen van uw stam die op de hoogte waren van dit feit. Vervolgens beslist uw vader dat de familie eer dient te worden gered en wil hij u doden. Uiteindelijk beslist hij u naar het buitenland te sturen en tegen de overige stamleden te vertellen dat u wel degelijk werd gedood. Het is echter zeer merkwaardig dat uw vader, die vlak na de feiten als enige op de hoogte was van hetgeen u was overkomen, ervoor kiest om dit feit publiek te maken en rond te vertellen dat hij u heeft gedood om de eer te redden. Dit terwijl uw vader er op die ogenblik even goed voor kon kiezen om dit hele voorval te verzwijgen. Op dat ogenblik was de eer van uw familie ten aanzien van de andere stamleden niet in gevaar en het zou hem de problemen met zijn stam besparen, alsook het feit dat hij uw (dure) reis naar Europa moest betalen. Ten derde zijn er ook wat betreft uw huidige vrees ten opzichte van uw familie enkele merkwaardigheden vast te stellen die eveneens afbreuk doen aan de door u aangehaalde vluchtmotieven. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot niets meer van u moet weten en **weigert met u te spreken aan de telefoon** (CGVS, 27/04/2005, TG, p.1). Uw zoon (A.) is echter van mening dat u wel nog regelmatig met uw echtgenoot **praat aan de telefoon** en dat uw echtgenoot zelfs **overweegt om u te komen vervoegen** in België (gehoorverslag (A.), CGVS, TG, p.12). Dit antwoord van uw zoon wijst er niet op dat u verstoten zou zijn door uw echtgenoot omwille van deze door u aangehaalde problemen. Verder heeft uw zoon **geen weet van** enige huidige vrees die er zou zijn ten opzichte van uw familie (gehoorverslag (A.), CGVS, TG, p.12), terwijl volgens u de houding van uw familie de basisredenen is waarom niet zou terugkunnen naar Irak (CGVS, 27/04/2005, TG, p.5). Ook bent u van mening dat uw andere zoon (R.) na uw vertrek uit Irak veel **problemen heeft gekend** en momenteel zelfs verstoten wordt door uw echtgenoot omwille van wat u is overkomen (CGVS, 27/04/2005, TG, p.5). Uw zoon (A.) heeft echter **geen weet van** eventuele problemen die (R.) ooit zou hebben gehad (gehoorverslag (A.), CGVS, TG, p.12). Ook deze tegenstrijdigheden aangaande de actuele houding van uw familie dragen bij tot het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven. Bovenstaande opmerkingen tonen aan dat er verschillende redenen kunnen worden aangehaald die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtmotieven, namelijk uw arrestatie en de problemen die u nadien zou hebben ondervonden met uw familie zeer ernstig in twijfel trekken. U kan zelf ook geen bijkomende elementen of eventuele documenten aanhalen die in staat zijn om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De door u voorgelegde documenten, namelijk uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, foto's van uw zoon en de overlijdensakte van uw moeder, verwijzen enkel naar uw identiteit, welke hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak ik het geenszins aangewezen vind om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig tevens de aandacht van de Minister op het advies van het UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt aan afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden.”

3.2.1. Verzoekster vraagt de erkenning als vluchteling onder de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald door de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Zij is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing. De laatste twee redenen die de Commissaris-generaal aanhaalt in de bestreden beslissing wegen volgens haar veel te licht om haar vrees voor vervolging te ondergraven. Een gebrekkige logica en merkwaardigheden vermogen niet haar verklaringen ongeloofwaardig te maken en haar arrestatie en problemen in twijfel te trekken.

Betreffende het motief dat stelt dat het onlogisch is dat verzoekster haar ouders op de hoogte bracht van de verkrachting en haar vader vervolgens besliste dit aan de andere stamleden te vertellen doet verzoekster gelden dat dergelijke traumatische ervaring en de emotionele reacties die dit te weeg brengt nu eenmaal niet op een logische manier kunnen worden uitgelegd. Dit, in combinatie met de angst voor een nieuwe arrestatie en verkrachting, zorgde ervoor dat zij haar hart heeft uitgestort bij iemand die zij vertrouwde, namelijk haar ouders. Waarom haar vader de rest van de clan op de hoogte bracht weet verzoekster ook niet. Mogelijks moest hij een verklaring geven voor haar verdwijning en bovendien laat de clancultuur niet toe dergelijke feiten geheim te houden. Verzoekster voert aan dat de Conventie van Genève voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut helemaal niet vereist dat het aangehaalde probleem logisch moet zijn.

Aangaande de merkwaardigheden die de Commissaris-generaal aanhaalt stelt verzoekster dat haar zoon blijkbaar onvoldoende op de hoogte is van wie zij aan de lijn krijgt indien zij telefonisch contact heeft met Irak en van het gevaar voor vermoord. Volgens haar is het een vreemde redenering om uit de vaststelling dat een derde niet op de hoogte is van haar problemen af te leiden dat het vluchtelingenstatuut niet kan worden toegekend. Beide verklaarden tijdens hun gehoren overigens dat zij over deze zaken niet communiceerden, zodat het evident is dat haar zoon er niet veel over weet. De Commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing bovendien zelf aan dat het slechts over de 'mening' van haar zoon gaat.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid in de verklaringen van haar zoon omtrent de chronologie van de feiten waarop deze zich beroept betoogt verzoekster dat zij al een hele tijd in België was en dit zelf ook aangaf bij het gehoor. Zij verklaarde dat zij niet weet wanneer haar zoon werd vrijgelaten en dat hij er met haar niet over wilt spreken. Verzoekster stelt dat haar asielaanvraag niet afhangt van de door haar zoon aangehaalde feiten. Zij doet gelden dat haar geloofwaardigheid afhankelijk wordt gemaakt van de problemen van een derde die ze zelf niet heeft ingeroepen.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) gaf verzoekster aan dat haar precieze vrees bestond uit het feit dat haar familie of haar stam haar in Irak zeker zou doden omdat zij tijdens haar opsluiting zou zijn verkracht (administratief dossier, stuk 6, p.7-8). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde zij dat de motieven voor haar vertrek 'problemen met de overheid' waren. Bijkomend bij het gehoor verklaarde zij weliswaar dat zij zou zijn verkracht tijdens haar opsluiting, doch zij maakte nergens melding van het feit dat zij ingevolge hiervan enige vrees zou dienen te koesteren ten aanzien van haar familie of haar stam (administratief dossier, stuk 16, p.11, 15). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij aangaande haar ingeroepen problemen.

Verzoekster betwist de in de bestreden beslissing gedane terechte vaststellingen aangaande de ernstige ongerijmdheid in de verklaringen van haar zoon niet, doch tracht deze te vergoelijken door te stellen dat haar geloofwaardigheid hierdoor niet op de helling komt te staan aangezien haar asielrelaas niet op diens problemen is gebaseerd. Deze verklaring kan niet worden aangenomen aangezien, zoals met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, verzoeksters voorgehouden arrestatie zou zijn gebaseerd op deze van haar echtgenoot en haar zoon. Daar de ernstige ongerijmdheid in de verklaringen van haar zoon de geloofwaardigheid van de arrestatie van haar echtgenoot en zoon ondermijnt, doet deze derhalve tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters arrestatie.

Verzoekster legt daarenboven incoherente en vage verklaringen af omtrent de actoren van de door haar ondergane vervolging. Bij de DVZ verklaarde zij immers eenduidig dat haar man en haar zoon ongeveer

anderhalve tot twee maand voor haar vertrek uit Irak werden opgepakt door leden van de Baathpartij. Zijzelf zou later zijn gearresteerd door diezelfde leden van de Baathpartij en naar een gevangenis zijn gebracht die tevens in handen was van de Baathpartij. Bovendien was zij klaarblijkelijk op de hoogte van het feit dat de Baathpartij aan de macht was in Irak daar zij als vluchtmotief problemen met de overheid aanhaalde (administratief dossier, stuk 16, p.11-12). Bij het CGVS verklaarde verzoekster dat Saddam aan de macht was op het moment van haar vertrek uit Irak doch gaf zij aan niet te weten hoe de partij van Saddam werd genoemd. Zij gaf aan dat de mannen die haar echtgenoot en zoon meenamen zeiden dat ze *“bij een partij waren”*, alsmede dat ze zeiden dat haar echtgenoot en zoon niet bij hun partij waren. Gevraagd bij welke partij, antwoordde zij: *“van de regering”*. Wanneer zij vervolgens erop werd gewezen dat zij bij de DVZ aangaf dat de mannen van de Baathpartij waren bevestigde zij dit, doch bleek zij vervolgens in het geheel niet in staat aan te geven wat de Baathpartij was of wie aan het hoofd stond van deze partij (administratief dossier, stuk 6, p.3).

De Commissaris-generaal oordeelt met reden dat de door verzoekster aangehaalde gang van zaken geenszins logisch is binnen de Iraakse context. Het is niet aannemelijk dat haar vader ervoor zou kiezen om de door verzoekster aan hem vertelde feiten publiek te maken en rond te vertellen dat hij haar heeft gedood om haar eer te redden terwijl deze er op dat ogenblik evengoed voor kon kiezen het hele voorval te verzwijgen. Zo had hij de eer van zijn familie ten aanzien van de stam niet in gevaar gebracht, had hij de problemen met zijn stam vermeden en had hij verzoeksters dure reis naar Europa niet hoeven te betalen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters problemen wordt verder ondergraven door haar uitermate vage verklaringen omtrent de problemen van haar echtgenoot en zoon. Zo wist zij bij de DVZ niet aan te geven (i) of haar man al dan niet voor één of andere partij werkte (ii) welke mannen eventueel bij hen zouden zijn langs geweest (iii) wat voor papieren haar man bijhield (administratief dossier, stuk 16, p.12). Verzoekster kon bij het CGVS daarenboven niet aangeven of iemand van haar familie al dan niet problemen had in Irak. Zij kon niet preciseren wanneer haar man zou zijn vrijgelaten, noch wanneer haar zoon zou zijn vrijgelaten (administratief dossier, stuk 6, p.3, 7). Zij zou niet met haar zoon hebben gesproken toen deze nog in Irak was en kon evenmin aangeven hoelang hij nog in Irak zou zijn gebleven na zijn vrijlating (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4). Nochtans gaf verzoekster bij het CGVS aan dat zij nog in contact staat met Irak (administratief dossier, stuk 6, p.2) en verblijft haar zoon reeds sedert 2004 in België. Dat zij heeft nagelaten zich via haar familie in Irak waarmee ze nog in contact staat of via haar zoon te informeren omtrent dergelijke belangrijke aspecten van haar asielrelaas doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van haar beweerde problemen.

De bestreden beslissing stelt met recht vast dat verzoekster en haar zoon bovendien tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de houding van verzoeksters echtgenoot, daar waar verzoekster aangaf dat haar echtgenoot niets meer van haar moet weten en weigert met haar te spreken aan de telefoon terwijl haar zoon verklaarde dat zij aan de telefoon regelmatig spreekt met haar echtgenoot en dat deze overweegt hen te vervoegen in België. Verzoekster tracht dit te verklaren doordat haar zoon blijkbaar niet goed op de hoogte is en doordat zij hierover niet communiceren, doch deze verklaring is geenszins aannemelijk. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoekster haar zoon zou informeren omtrent haar contacten met haar echtgenoot en diens houding, te meer daar haar zoon in het kader van zijn asielaanvraag dezelfde feiten aanvoerde als verzoekster. Bovendien vinden haar beweringen geen steun in het administratief dossier van haar zoon daar deze niet aangaf niet op de hoogte te zijn of verzoekster al dan niet in contact stond met haar echtgenoot, doch eenduidig aangaf dat verzoekster haar echtgenoot contacteert, dat zij met hem praat aan de telefoon en dat haar echtgenoot naar België wilt komen omdat verzoekster hier is (stuk 4, p.12).

Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekster actueel een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroept verzoekster zich op dezelfde feiten als degene aan de grondslag van haar vluchtrelaas.

Daarnaast beroept zij zich op de objectieve informatie die beschikbaar is over haar land van herkomst, Irak en waaruit in samenlezing met haar vluchtrelaas blijkt dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel

risico zou lopen op ernstige schade. Verzoekster baseert zich op de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Irasi Asylum-seekers* van april 2009 en voegt hieruit een passage toe omtrent haar regio waaruit blijkt dat aldaar een intern gewapend conflict aan de gang is.

3.3.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in het bezit is van een originele identiteitskaart en een origineel nationaliteitsbewijs (administratief dossier, stuk 19: documenten). Zij werd bij het CGVS ondervraagd omtrent haar afkomst van Kirkuk in Centraal-Irak (administratief dossier, stuk 6, p.3-4) en haar afkomst wordt door verweerder niet betwist. Derhalve dient te worden aangenomen dat verzoekster afkomstig is van Kirkuk. Gelet op de informatie die door verzoekster wordt bijgebracht in het verzoekschrift tot voortzetting (rechtsplegingsdossier, stuk 14) - bovendien van recentere datum dan het antwoorddocument van 26 september 2008 dat door verweerder wordt gehecht aan de nota (rechtsplegingsdossier, stuk 16) - en in acht genomen dat in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die erop wijzen dat zij geen burger zou zijn heeft zij voldoende aangetoond dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend onder de nummers 6 641 en 5 582 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep ingesteld door de eerste verzoekende partij en gekend onder het nummer 6 641 wordt verworpen.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt aan de tweede verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de tweede verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS